Št. 125. V Gorici, v soboto dne 13. decembra 1902. **Tečaj XXXII.**

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanjih, in sicer: **vsak torek, četrtek in soboto, zjutranje izdanje** opoldne, **večerno izdanje** pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilogami ter s „Kažipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto	13 K 20 h,	ali gld. 6·60
pol leta	6 „ 60 „	„ „ 3·30
četrt leta	3 „ 40 „	„ „ 1·70

Posamične številke stanejo 10 vin.

Od 23. julija 1902. do preklica izhaja ob sredah in sobotah ob 11 uri dopoludne.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici štv. 11 v Gorici v «Goriški Tiskarni» A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. **Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.**

Oglasi in poslanice se računijo po petit-vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru. — Reklame in spisi v uredniškem delu 15 kr. vrsta. — Za obliko in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

»Vse za omiko, svobodo in napredek!« *Dr. K. Lavrič.*

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadstr. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoludne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le **upravništvu.**

„PRIMOREC“

izhaja neodvisno od «Soče» **vsak petek** in stane vse leto 3 K 20 h ali gld. 1·60.

«Soča» in «Primorec» se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

»Go-. Tiskarna« A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Farbarji delavstva.

I.

Rajnki semeniški profesor dr. Jožef Pavlica se je bil lotil reševanja delavskega vprašanja v naši deželi. V tako svrho treba seveda pred vsem društva. Zato pa je sanjal, da ustanovi veliko slovensko katoliško delavsko društvo v Gorici, v katero pohitijo vsi najraznovrstnejši sloji našega slovenskega delavstva. Ustanovil je res društvo, ki nosi ponosno ime: slov. katol. del. društvo, ali v to društvo se je nabralo po mnogem vabljenju in dobrikanju le nekaj drvarjev, težakov in dninarjev, vsi drugi sloji našega delavstva pa stojijo daleč strani od omenjenega društva. Je pač umevno; saj dr. Pavlici, rajnki in živeči, učita delavce le slepe pokorščine do Boga in cerkvene oblasti, potrpljenja in upa, da bo bolje tam onostran groba. Od vsega delovanja Pavlic in njihovih sobratov ni imelo pod njihovo komando stoječe nizko delavstvo doslej dobička niti počen groš.

Društvo se giblje ves čas od svojega postanka dalje edinole v vrstah najnižjih slojev delavstva ter se ni moglo, kljubu raznim prizadevanjem, pospeti niti za ped višje čez oni nivo, na katerem je zagledalo beli dan življenja. Zato bi bilo prav, da bi se tudi delovanje in stremljenje društva omejilo le na potrebe in zahteve svojih članov, kajti ako že imajo društvo pod črno suknjo, naj ga imajo v Božjem imenu! Mi nikakor nismo proti organizaciji onih nižjih delavskih slojev, ki so zbrani pod zastavo omenjenega katoliškega društva, marveč smo, kakor za vsako, tako tudi za to organizacijo. Samo želeli bi, da bi bila v drugih rokah. Ali ker je že v posvečenih, pa naj bo, saj tako ne bo večno, ker imamo upanje, da sčasoma uvidi delavstvo, da delovanje tega društva le molze ubogega reveža z raznimi prispevki ter je za slučaje potrebe preskrbljeno še manj nego beraško, in pri tem je napravljeno marsikaj tako, da utegne dovesti člana in še koga drugega na kriva pota. Mi vemo že danes, da je mnogo članov nezadovoljnih z društvom, tekom časa pa se utegne pripetiti kaj, kar bi bilo sposobno odsloviti sedanjo smer društva ter mu dati drugo na zdravi podlagi, kateri bo edini namen: pomagati v istini nizkemu delavcu.

Seveda porečejo, da se dela že sedaj tako, ali to ni resnica. In da to ni resnica, o tem nam pričajo delavski shodi, katere prirejajo vsako toliko časa v Attemsovi gostilni na Kornu. Tak shod je bil tudi v ponedeljek dne 8. t. m., kateri smo že na kratko omenili. Pri predsedniški mizi so sedeli: stolni vikar dr. Andrej Pavlica, škofov kapelan Ličan, upokojeni orožnik Dugar in drvar Lovišček. Navzoči so bili taki ljudje, kakor smo jih gori opisali. Sklenili pa so tele resolucije, kakor jih čitamo v „Prim. Listu“:

1. Občni zbor pozivlje vse delavstvo goriške dežele k edinosti, ker drugače ne bode ničesar doseglo. Bodi dolžnost vseh udov „slov. kat. del. društva“, da si prizadevajo iz vseh moči, da se zatre pogubna soc. demokracija, ki cepi naše delavstvo. Vsakdo naj skuša po svojih razmerah podučiti posamezne delavce, ki so člani soc. demokracije, da se jej odpovedo in vsi složno pristopijo k našemu kat. del. društvu. Občni zbor je trdnega prepričanja, da se bode naše delavstvo vedno bolj pogrezalo v uboštvo in suženjstvo, ako se kmalu ne zjedini na pravi krščanski podlagi.

2. Blagoslovljenje društvene zastave naj se izvrši kar najbolj slovesno. Povabijo naj se katol. društva goriške dežele. Priredi naj se v Št. Petru ljudska veselica in če mogoče tisti dan tudi društvena tombola.

3. Občni zbor je mnenja, da je za delavske kakor tudi za vse ubožne družine goriške dežele zdaj nujna potreba, da se v Gorici ustanovi zavod za slovenske sirote. Zato sprejemlje z veseljem na znanje, da hoče društvo katoliških detoljubov ustanoviti tak zavod v Gorici. Občni zbor pozivlje vse društvenike, naj začnejo po deželi živahno agitacijo v ta namen, da se misel vresniči. Naj se obvestijo tudi naši državni in deželni poslanci, ki naj izposlujejo deželno in državno podporo, kakor tudi slovenska županstva, ki naj ustanovitev krepko podpirajo. Zavod bo za Slovence v verskem, narodnem in gospodarskem oziru velike važnosti. Odbor delavskega društva naj stopi v zvezo z društvom kat. detoljubov in naj ustanovitev pospeši, ker je za delavski stan skrajna potreba.

4. Odbor kat. slov. delavkega društva naj se obrne do državnega poslanca pete kurije dr. Antona Gregorčiča s prošnjo, naj vpliva pri vladi na to, da se bodo pri javnih delih, zlasti pri gradnji bohiniske železnice nastavljali le domači delavci in ne delavci iz tujih držav.

Klaverno so se glasile te resolucije na shodu, kajti jedne predlagatelj niti prečitati ni mogel ter mu je vzel iz rok papir dr. Pavlica, da jo je prečital, — strašno mogočno pa se glasijo na potrpežljivem papirju, na katerem tiskajo „Prim. List“. Kdor ne pozna razmer, bi sodil, da so sklenili tako resolucijo možje v društvu, ki kaj velja, ali kdor pozna to društvo in one reveže, ki so v njem, podrobneje, temu se mora vpreti duša proti farbanju, katero se sistematično goji od strani nuncev v tem društvu, in proti pesku, kateri mečejo javnosti v oči.

Iz klerikalnega sveta.

Da se župnik in kaplan tuintam grdo gledata ter ne delata v lepi slogi in miru v večjo čast božjo v svoji župniji, to je že stara stvar. Ali nekaj posebnega sta morala imeti med seboj župnik Strnad v Bistrici, v občini Pulst na Koroškem, in pa njegov kaplan Tomaž Mažek, ker sta se sovražila kakor pes in mačka. Pred kratkim pa se je pripetilo, da je župnik Strnad pri maši, ko je zaužil vino, nezavesten padel na tla in se zavedel šele čez nekaj ur. Konstatovali so, da je bilo vino zastrupljeno. Sodnija je dala kaplana zapreti, ker sumi, da bi bil on zastrupil vino. Taka ljubezen vlada med duhovnimi „sobrati“!

Stvar s svetovaclavsko posojilnico v Pragi se razvija dalje. „Pravo Lidů“ piše, da zahteva sodnija, da morajo vse klerikalne korporacije, cerkve, društva itd. povrniti vse podpore, kar so jih prejele od te založne. Ta zahteva je popolnoma opravičena, ker delili so jih možje, ki sedijo v zaporih, in je ta denar takorekoč ukraden. Upniki svetovaclavske posojilnice so privolili soglasno, da prepustijo 20% svojih vlog za asanacijo. Na ta način se zniža primanjkljaj za K 2,570.000.

Na Štajerskem hoče uvesti propadli deželnozborski kandidat Korošec v Mariboru „katoliško“ organizacijo po vzgledu one na Kranjskem. V vsaki fari bi rad imel posojilnico in kako drugo zadrugo, in vse te zavode naj bi vodili seveda kaplani. Kako pa slepo ti kaplani delujejo in „organizujejo“, se drastično vidi na naslednjem slučaju. Ko je kaplan Somrek v Marnbergu srečno spravil na svet tamošnjo konsumno društvo, že se je lotil druge „ideje“. Ker je slišal o kranjskih mlekarnah in sirarnah, je hotel enake zadruge ustvariti tudi v Marnbergu, akoravno v celem marnberškem okraju ni nikake prave živinoreje in ljudje mleka niti za domačo potrebo nimajo, kaj da bi ga še le prodajali! A mož si je vtepel to idejo v glavo in je imel že vse pripravljeno ter bi bil Marnberg osrečil še s to zadrugo, da ga ni škof v pravem času prestavil na drugo faro. In tako slepo, brez poznanja razmer so v obče pri nas snujejo duhovniške gospodarske zadruge. Zato pa tudi nobena ne vspeva. Kar ni zdravo, ne more živeti. Vzlic vsem žalostnim izkušnjam v tem oziru pa naši „organizatorji“ nočejo nehati. Najlepše je, kar Korošec v „Slov. Gospodarju“ pripoveduje o gospodarski zadrugi v Cvenu pri Ljutomeru. Korošec modruje: „V Cvenu jako dobro prospeva gospodarska zadruga. Naravno je, da potrebuje dobro prospevajoča zadruga posojilnico zraven sebe in zato so si cvenski narodni kmetje osnovali posojilnico“. Ta Koroščeva teorija je največja budalost. Dobro prospevajoča zadruga naj bi potrebovala posojilnico zraven sebe? Čemu neki? Če dobro prospeva, ne potrebuje molzne krave — posojilnice. Če si pa posojilnico želi zraven sebe, je to nasprotno dokaz, da ne prospeva, ampak da hira. In tako je v resnici tudi v Cvenu, kakor sploh pri vseh enakih zadrugah. Nobena ne stoji na lastnih trdnih nogah, nobena nima zdrave podlage. In posojilnice, na katere se take gnile zadruge naslanjajo, pridejo s časom v isti položaj. Naj bi vendar naše „katoliške organizatorje“ spametovala sramotna tragedija v Marnbergu! Tamošnja posojilnica je stala konsumu tako

— 36 —

Križarji.

Zgodovinski roman v štirih delih.

Poljski spisal H. Sienkiewicz. — Posl. Podravski.

(Dalje.)

In jela sta se razgovarjati o nečem drugem. Mladi vitez vpraša priorja zastran onega prodajalca odpustkov, katerega je bil našel na poti, in poizvedel je, da se cela množica podobnih postopačev klati po deželi, ki si vsi prizadevajo, prekaniti lahkoverne ljudi.

Prior mu je povedal dalje tudi o papeževih bulah, katere naročajo škofom, naj zasledujejo take prodajalce in onega, ki bi ne imel pravih listin in pečatov, naj takoj zapró.

Ker so se spričevala onega klateža zdela priorju sumljiva, ga je hotel takoj izročiti škofijski sodniji. Ako bi se pokazalo, da je zares pooblaščen, prodajati odpustke, ne zgodila bi se mu nikaka krivica. Toda on se je bal nemara kazni, torej je zbežal in s svojim begom navalil še večji sum ná-se.

Na koncu razgovora je povabil prior Zbiška k počitku in na prenočišče v samostanu, toda Zbišek ni hotel sprejeti vabila, ker je hotel obesiti pred krčmo karto s pozivom »na borbo bodisi peš ali na konju,« in sicer na vse viteze, ki bi ugovarjali njegovi trditvi, da gospodična Danuša Jurandova je najlepša in najkrepostnejša deva v kraljestvu — takega poziva pa ni mogel obesiti na samostanska vrata. Niti prior, niti kateri duhovnikov mu ni hotel napisati te karte, radi česar je prišel mladi vitez v veliko zadrego ter si ni znal pomagati. Še le tedaj, ko se je vrnil v krčmo, mu je prišlo na misel, obrniti se po pomoč na prodajalca odpustkov.

»Prior v resnici ne ve, ali si ti malopridnež,« reče Zbišek, »rekel je samo to, čemu bi se imel bati škofijske sodbe, ako so tvoja spričevala pristna?«

»Jaz se ne bojim škofa,« odgovori Sanderus, »marveč onih menihov, ki ne poznajo pečatov. Hotel sem ravnokar oditi v Krakov, ker pa nimam konja, moram čakati, dokler mi ga vi ne podarite. Med tem pa odpošljem pismo, katero zapečatim s svojim pečatom.«

»Jaz sem si tudi že mislil, ako se pokaže, da znaš pisati, da mi bo to znamenje, da nisi prostak. Toda kako odpošlješ pismo?«

»Odpošljem ga s posredovanjem kakega popotnika ali meniha. Ali mar malo ljudij potuje v Krakov na kraljičin grob?«

»Meni pa napišeš karto?«

»Napišem vam, gospod, vse, karkoli mi naročite, lepo in jasno, bodisi tudi na desko.«

»Tem bolje, da tudi na desko,« reče razveseljen Zbišek; to se ne zbriše ter mi pride prav tudi pozneje.«

Ko so našli čez nekaj časa služabniki in prinesli kos nove deske, se je poprijel Sanderus pisanja. Kar je napisal, tega Zbišek ni znal prečitati, toda takoj je dal pribiti poziv na duri in pod njim obesiti ščit, katerega sta Turka po vrsti stražila. Kdor bi udaril s kopjem po tem ščitu, bilo bi to znamenje, da sprejme poziv. V Seradzu pa ni bilo takih ljudij, kajti niti ta dan niti naslednjega dné do poludneva se ni nihče približal s kopjem ščitu, opoludne pa je šel mladenič razočaran na daljše potovanje.

Toda še poprej stopi k Zbišku Sanderus ter mu reče:

»Ako bi vi, gospod, obesili svoj napis v krajih pruske gospode, pa bi vas moral vaš služabnik kmalu bolje oboroženiti.«

»Kako to? Saj Križar redovnik ne sme imeti svoje gospe, katero bi ljubil, ker mu to ni dopuščeno.«

»Ne vem, ali jim je dovoljeno; znano pa mi je, da jih imajo. Resnica je, da Križar ne sme brez dovoljenja sprejeti dvoboja, ker je prisegel, da se bo boril ob enem z drugimi le za vero, toda razven menihov je ondi dokaj posvetnih vitezov iz daljnih krajev, kateri prihajajo pruski gospodi na pomoč. Ti samo gledajo, s kom bi se pograbili, zlasti še francoski vitezi.«

»O, da, tudi jaz sem jih videl pred Vilno, in Bog daj, da jih dobim še v Marburgu. Potrebujem pavovih peres s čelad, ker sem bil napravil obljubo, ali razumeš?«

»Kupite od mene dve ali tri kapljice znoja svetega Jurija, katerega je prelil, ko se je bojeval z zmajem. Nobena druga svetinja ni tako primerna vitezom. Dajte mi za nje konja, na katerega ste mi dovolili sesti, in to vam tudi prinese odpuščanje greha, katerega storite, ako prelivate krščansko kri.«

»Daj mi mir, da se ne razsrdim. Ne vzamem tvojih stvarij, dokler se ne prepričam, da so pristne.«

dolgo „na strani“, da je zabila vanj 117.000 K, od katerih je najmanj 60 do 80.000 izgubljenih.

Nekaj lepega o našem dobrem in vernem ljudstvu. Zadnji torek je stala pred porotno sodnijo v Rudolfovem jako „pobožna“ detomorilka, omožena posestnica iz trebanjskega okraja. Ko se je bila z drugim spečala, je vzela nekega hlapca. Ker je prišlo otroče prezgodaj v hišo, je umorila isto nečloveška mati, češ, da bi svojo predzakonsko nezgodo prikrila pred svojim zakonskim možem. Ko je bilo otroče rojeno, ga je položila mati na mizo z namenom, da je taj umori. Hotela pa je to storiti s primerno pobožnostjo in zategadelj se je „katoličanstvo“ v nji z vso silo uprlo proti temu, da bi se zadavilo otroče, ki ni bilo krščeno. Krstila je torej otroka z besedami: „V imenu Boga očeta, sina in sv. duha! Če si fant, bodi Janez, če si pa dekle, bodi Micka!“ Nato je krščeno revše brez usmiljenja zadavila, lastnoročno mu je tiščala vratek toliko časa, da je nehalo z nožicami migati ter bilo mrtvo. Vse skupaj je zavila v cunje ter zanesla v svinjak, kjer je ostanke krščenega otroka v gnoj zagrebla. Hodila je vsak dan v svinjak, ker je imela s svinjami posla. Dober teden pozneje je pri neki priliki, ko je zopet stregla svinjam, opazila, da so te otročeta izbrskale iz gnoja ter ga do zadnje koščice požrle. Samo glavica jim ni dišala, le-ta je ostala na gnoju! Morilka je to glavico vzela ter jo spravila in skrila za dimnik pod streho. Pri vsem tem pa je ta ženska, ali pravzaprav ta zverjad v ženskem telesu, tolažila svojo vest s tem, da je bil otrok krščen, prej kot je umrl! Tako je naše dobro in „verno“ ljudstvo! Ko bi naša politikujoča duhovščina ne bila sama tako surova, ko bi se naši duhovščini ne mrzilo pravo dušno pastirstvo, potem bi ji taki slučaji morali odpreti oči, potem bi morala priti do zavesti, da vera v tako imenovani „duši naroda“ nima tistih blagodejnih vplivov, kakor bi jih imeti morala. To se reče tedaj, če bi se duhovniki res kaj brigali za čisto božjo vero, ne pa samo za politiko, za katero se brigajo dandanes!

DOPISI.

Žalec pri Celju, 10. 12. 1902. — (Društvo avtonomnih uradnikov). Dne 7. t. m. se je vršil osnovni shod društva avtonomnih uradnikov v Žalcu. Osnovalni shod je sprejel društvena pravila, ki se predložé vladi v potrjenje. Namen tega društva je: zboljšanje plače avtonomnih uradnikov, preskrb istih za slučaj bolezni in onemoglosti po starosti, in pa preskrb vdove in sirot v slučaju smrti. Ta namen se doseže z organizacijo vseh avtonomnih uradnikov v društvo, po samopomoči in medsebojni podpori, in glavni namen pa je, da prevzame država za dela v prenešenem delokrogu tudi plačilo, oziroma odškodnino, in da preskrbi občinske in druge avtonomne uradnike kakor druge take uslužbence. Da se pa to doseže, je potreba, da se združijo vsi občinski in drugi avtonomni uradniki v društvo, da se organizirajo in tako skupno pa edino zahtevajo svoje pravice.

Redni udje društva plačajo vstopnine enkrat za vselej 2 K in letnine 6 K; zato pa dobivajo v slučaju bolezni bolniške podpore 2 K na dan, plačanega zdravnika in zdravila, in dobijo v slučaju onemoglosti in starosti primerno podporo ter se preskrbijo še njihove vdove in otroci.

Ker pa delajo občinski tajniki največ v prenešenem delokrogu za državo, in ne dobivajo zato prav nobenega plačila, ker plačilo, kojega jim zamore dati občina, je komaj zadostno za delo, koje opravljajo ti za občino samo, zato bode morala država gledati, da občinske uradnike za njih delo tudi odškoduje in kot državne uradnike tudi preskrbi; s tem se olajšajo občinam nekoliko plačila, in država dobi verne in zvežbane, vešče uradnike.

Da se pa doseže namen, katerega si je društvo stavilo, je neobhodno potreba, da pristopijo k istemu vsi avtonomni uradniki brez razločka narodnosti in političnega mišljenja, ker le takrat se doseže vspeh in korist udov.

Društvo avtonomnih uradnikov se ne bode bavilo s politiko, stalo bode nad strankami, le zboljšanje in gmotno stanje svojega stanu ter zagotovljenje bodočnosti udov bode njega stremljenje.

Vsi gospodje kolegi v širni naši domovini se vabijo, da pristopijo k temu društvu, katero je le za zboljšanje našega stanu ustanovljeno. Zdaj ni potreba nobenega plačila, to se bode pobiralo po I. občnem zboru in ta bode, ko so pravila društva ustanovljena, potreba pa je, da se udje že sedaj oglasijo za pristop, kar se zgodi po dopisnici.

Začasno načelništvo (Ivan Kač) v Žalcu in tajništvo (Martin Goršek) v Šoštanju na Štajerskem sprejemata oglase k pristopu. Gospodje kolegi! Komur je mar zboljšanje stanja in bodočnost, naj se oglasi k pristopu. Pomagajmo si sami, in ne zanašajmo se na druge.

Iz Srbije, 26/XI. — 9/XII 1902. Gospodine uredniče! Želiteli da čujete štogod iz naše drage nam Srbije? Evo Vam najnovijih vesti, istina za nas već zastarelih! Imamo novu vladu. Veoma važna novina jelte?; za Vas tamo nevelim, kod Vas su promene ministara doista od velikog značanja, za nas ovde ta ne bi se moglo prosto ni živiti bez čestih promena. U ostalom nije ni pravo, da poneki grije ministarsku stolicu po 10 i više godina, a drugi da cvrkuće zubima na ovoj zimi. Ali šalu na stranu. Jeste, nova je vlada tu. Ona se predstavila narodu sa visoku navučenim čizmama i pripasanom sabljom. Pa tako i treba. Srbski je narod želeo, da vidi jedanput na vladi ljude oprobane, ljudi, kojima je red i rad sve i sva; koji znadu od kakvog je dejstva pravda i poštenje. Pa zar se plašite, da je u generala Markovića manje patriotizma, manje ljubavi prema ustavnom životu nego u jednog Pašića?, manje diplomatske veštine i spretnosti, nego u jednog Vuića ili Velimirovića? O ne! u tim Marsovim sinovima, koji sada sede na ministarskim stolicama, ima kud i kamo više narodnog osečaja i čustva, idealizma i plemenitosti, ozbilnosti i auktoriteta, nego kod sviju dosada partijskih ministarstva. Nu, najglavnije je ovo: Sadašni članovi kabineta su ljudi bez partijskih strasti. Oni služe samo Srbiji, srbstvu i slovenstvu. S pogledom na ozbiljnost vremena, kao i opšteg stanja na Balkanu, moralo je tako biti, a skora budućnost pokazaće nam, koje su promene ovu potrebu izazvale.

Toliko v tome, a sada drugo nešto. Molim Vas, dragi gospodine uredniče, imali pomoći, da se braća Slovenci jednom okane primanja i primenjivanja neslovenskih imena? Čitajući „Soču“ i ostale slovenske novine, vrlo često nailazim na „Adolfe“, „Alfonse“, „Hajnrihe“, „Otune“, „Melanije“ itd. itd. Ja znam, da Vam tamo ovo nije tako strašno; nu verujte, da u slovanskom svetu vrlo je smešno, zvati se n. pr. Rihardom a izdavati se za Slovenina. Istina, ovo je samo jedna spoljna garnitura, koja u ostalom ne mora imati veze sa srcem i osečajem; — jer su tek oni pravi ispovednici narodnosti, ali tek moje je mišljenje, da sam narodni ponos nalaže, da si Sloveni pridevaju slovenska imena. Svakim danom imamo prilike, da čujemo i vidimo, kako Madžari i Švabe časkom naprave iz Stevana — Ištvana, iz Ivana — Johanna — Janoša; zašto onda ići njima na ruku?, pa se prezivati Alfredom Adolfom, pored kresnih slovenskih imena: Ljubomir, Ljubivoj, Božidar, Miroslav, Danica, Ljubica, Radoslava, — koje ne muže ni Madžar ni Svaba, niti neki irredentovac preokrenuti po svome kalupu.

U „Edinosti“ pa i u drugim slovenskim novinama čitam: kako se u južnim slovenohrvatskim krajevima protežira taljanstina na štetu slovenstva i hrvaštine i da je zaštičavanje „lahunstva“ nekim postojećim ugovorom zainteresavanih država ugovoreno. Čitajući sve jade, sa bolom u duši, pomišljah: a da kad će jednom uvidjeti braća Slovenci njihovu zabludu?; još nije njima otvorila oči poviest naroda u njihovoj krunovini. Na žalost! sa malim izuzetkom, koji se junački bori za slobodu i napredak svoga naroda, — sve je ostalo narkotizirano klerikalizmom i starim Bajstovim iradama. Puni so verovanja na vaskrsnuće Jugoslavije, ali bez pravih Jugoslovena. Što ih više njihov dušmanin od sebe gura, sve se oni više njemu udvaraju. Da! da! odavno je vas klerikalni mrak progutao, odavno je kruta sila napravila od Vas svoje „podložnike“. Vi se upinjate, da održite vašu narodnost, ali otvorite dobro oči, pa ćete videti, da je na kraju krajeva sve uzalud. Jedini je još spas narodne individualnosti u „pravoslavlju“.

Toliko za sada!

Jugosloven.

Domače in razne novice.

Gg. naročnike opozarjamo, da se bližamo koncu leta. Veliko smo imeli v vrstah naročnikov prav nemarnih dolžnikov, katerim smo list ustavili in naročnino od njih deloma že izterjali. Vsakemu svoje! Plačati morajo pač vsi! — Vse druge, ki kaj dolžujejo, prosimo, da gotovo dopošljejo do konca tega meseca.

„Kažipot“, ki je letos storil korak naprej in bo obsegal prav točno tudi Ljubljano, priložimo v prvi polovici januvarja. Kdor ne bo imel računov v redu, ga ne dobi, ker mu ustavimo list že poprej. — Do takega reda moramo priti! Vse resnične prijatelje prosimo, da nas podpirajo v tem prizadevanju.

Naslov in značaj dvornega svetnika je podelil cesar namestništvenemu svetovalcu in voditelju okrajnega glavarstva v Gorici, g. Henriku grofu Attemsu.

Osebne vesti. — Minister za trgovino je imenoval poštnega kontrolorja Zalateva v Trstu glavnim blagajnikom pri blagajni poštnega ravnateljstva iztotam.

Rednim risarskim asistentom na tukajšnji c. kr. višji realki je imenovan g. Ivan Kosar.

Umrla je gospa Marija Premrou, hči slovenskega rodoljuba in odličnega slovenskega pisatelja dr. Mencingerja v Krškem. Bodi jej blag spomin!

Umrl je v Postojini tamkajšnji odvetnik g. dr. Josip Bizjak, ki je bil svoj čas v Trstu mestni svetnik.

„Branimo naše svetinje!“ — „Naša Sloga“ od četrtka prinaša iz Poreča dopis iz najverodostojnišega vira, da se je tržaški škof dr. Nagl dogovarjal že opetovano s poreškim škofom Flappom, kako bi v svoji škofiji proglasil znano naredbo kongregacije obredov v Rimu o popolnem uničenju staroslovenskega jezika v cerkvah tržaško-koperske škofije. Flapp je že pregnal tudi zadnjo sled našega jezika iz cerkva svoje škofije, sedaj hoče kreniti na isto pot škof Nagl. „Naša Sloga“ pozivlje duhovništvo na opreznost, da se pripravi na smrten udarec, kateri kani zadati škof Nagl našemu jeziku v naših cerkvah, kjer je vladal in stoloval od pamtiveka. Dalje pravi „N. Sl.“: Ako nam vrže biskup Nagl rokavico v tej škofiji, treba jo moško prejeti. Borbe ž njim ne iščemo, mi je nočemo, ali ako jo hoče pod vsako ceno, pa naj bode, „pak što Bog da i sreća junačka“!

In nasproti takim dejstvom trdi „Primorski List“, da je katoliška cerkev skrbna mati slovenskih vernikov! Trdi pač to, ker se strinja s krivicami, katere nam zadaja ta laška cerkev! — Poziv v „N. Sl.“ na duhovščino je povsem umesten; radovedni smo le, koliko izda?!

»Odidite, gospod, kakor ste bili rekli, na mazoveški dvor h knezu Janušu ter vprašajte ondi, koliko svetinj so vzeli od mene — celo sama kneginja in vitezi in gospoda na svatbi, na kateri sem bil.«

»Na kaki svatbi?« vpraša Zbišek.

»Kakor je to že običajno pred adventom. Ženili so se vitezi drug za drugim, kajti ljudje pravijo, da napoči vojna med poljskim kraljem in prusko gospodo radi dobrinske dežele. In marsikateri pravi sam sebi: Bog vedi, ali bom še dolgo živ; predno pa umrem, hočem še biti srečen s svojo ženo.«

Zbiška je jako zanimala novica o vojni, ali še bolj to, kar mu je Sanderus omenil o svatbi, torej ga vpraša:

»Katere deklice so se ondi omožile?«

»Kneginjine dvornice. Ne vem, če jej je še jedna ostala, ker sem čul, ko je kneginja rekla, da si bo morala poiskati nove služabnice.«

Ko je Zbišek to slišal, je umolknil za trenutek, na to pa vprašal z nekoliko spremenjenim glasom:

»Ali se je gospodična Danuša Jurandova, katere ime je napisano tu na deski, tudi omožila?«

Sanderus mu ni takoj odgovoril, prvič ne radi tega, ker sam tega dobro ni vedel, drugič pa, ker je čutil, da s tem dobi nad njim nekako pretežje, in da bo njegov dobiček tim večji, čim dalje se mu posreči, ohraniti ga v negotovosti.

On je bil že poprej sklenil v svoji duši, da se mora držati tega viteza, ki ima tako zdatno spremstvo in vsega drugega v izobilju. Sanderus je dobro poznal ljudi in odnošaje. Po veliki Zbiškovi mladosti je mogel soditi, da je to kaj velikodušen gospod, ki ne mara paziti na vsak novčič. Videl je tudi oni dragoceni milanski oklep in velike bojne konje, katerih kdorsibodi ni mogel imeti, pa je dejal sam sebi, da pri takem gospodu se bo kaj lahko gostil na raznih dvorih in dobro prodajal svoje svetinje, pri tem pa bo varen na potu, in končno bo imel dovolj jedi in pijače, za kar mu je bilo tako najbolj mar.

»Ko je slišal sedaj Zbiškovo vprašanje, nagubanči čelo, dvigne oči kvišku, kakor bi napenjal svoj spomin, ter odgovori:

»Gospodična Danuša Jurandova?... Odkod je ona?«

»Danuša Jurandova iz Spihova.«

»Videl sem vse, toda one, ki se tako imenuje, se dobro ne spominjam.«

»Ona je še povsem mlada, svira na pljunko ter razveseljuje kneginjo s svojimi petjem.«

»Aha... mlada... svirala je na pljunko... omožile so se tudi mlade!... Ali ni črnooka in črnih las?«

Zbišek si oddahne.

»Ne, to ni ona! Ona je bela kakor sneg in plavih las; samo usta ima rdeča.«

A Sanderus odvrne na to:

»Jedna črna kakor opat je ostala pri kneginji, skoro vse druge pa so se omožile.«

»Praviš, skoro vse, to pomeni, da še ne vse do poslednje. Za Boga, spomni se tega točno, ako hočeš kaj dobiti od mene.«

»Čez tri ali štiri dni bi se utegnil spomniti. Najljubši bi mi bil konj, ki nosi moje svete kovčke.«

»Konja dobiš, ako si povedal resnico.«

V tem se oglasi Čeh, ki je poslušal razgovor od začetka ter se smejal v pest, in reče:

»Resnica se pokaže na mazoveškem dvoru.«

Sanderus ga ostro pogleda in reče:

»Ali si mar misliš, da se jaz bojim mazoveškega dvora?«

»Jaz ne pravim, da se ti bojiš mazoveškega dvora, marveč samo to, da niti sedaj, niti v treh dneh na tem konju ne odideš. Ako pa se pokaže, da si lagal, pa tudi na lastnih nogah ne odideš radi tega, ker ti jih naš gospodar dá poprej polomiti.«

»Tako je!« pritrdi Zbišek.

Sandor si domisli, da pri taki obljubi mora biti previden, torej odvrne:

»Ako bi hotel lagati, bil bi takoj rekel, da se je omožila, ali da se ni omožila. Ako bi bil ti pameten, mogel bi že iz tega odgovora spoznati mojo krepost.«

»Moj razum ni brat tvoji kreposti, kajti ona utegne biti psu sestra.«

»Moja krepost ne laja, kakor tvoj razum; kdor pa laja v življenju, ta utegne tuliti tudi po smrti.«

»Prav! Tvoja krepost ne bo tulila po smrti, marveč samo stokala, ker si že v življenju, služeč zlodju, pobije zobe.«

Jameta se pričkati, ker pa je Čeh imel nabrušen jezik, za to je odgovoril na vsako Nemčevo besedo dve drugi. Toda tu je dal Zbišek povelje k odhodu, in takoj so odšli, ko so izprašali še poprej dobro ljudi za pot v Lečico. Takoj za Seradzem so prišli v gost gozd, s katerim je bila zaraščena še večina dežele. Toda skozi ta gluhi gozd je držala pot, ponekje skopana, ponekje podprta z močnimi stebri, ki je bila narejena še za kralja Kazimira. Kajpada, po njegovi smrti za bojnih nemirov, katere so zanetili Nalenči in Grimalitje, so bila pota znovič zanemarjena, toda ob času Jadvige, ko je nastal mir v kraljestvu, so se oglasile znovič lopate in sekire po gozdih, in ob koncu njenega življenja je že mogel trgovec med številnimi gradovi povsod voziti svoje blago, brez bojazni, da se mu potarejo kolesa na vozu, ali da zagazi v globoko močvirje.

Divje zverine, ali razbojniki, so mogli zares napadati popotnike na cesti, toda za varnost pred divjimi zverinami so bile narejene kolibe za prenočišče, po

Shranite to prilogo

zaradi cenika knjižne zaloge:

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček

v Gorici

je izdala o svoji knjižni zalogi tako naznanilo:

Razprodaja dosedanje zaloge.

Na naslednjih straneh je popis naše knjižne zaloge, namreč: Slovanska knjižnica, — Knjižnica za mladino, — Salonska knjižnica, — Svetovna knjižnica, — Venec slovanskih povestij, — Razne knjige.

V 10 letih našega delovanja na tem polju se je pomnožila ta zaloga tako, da dosega razprodajna vrednost za skromne slovenske razmere dostojno svoto do — 50.000 K.

Pred seboj imamo še lepih načrtov, odlično število znamenitih rokopisov čaka odrešenja, da bi šli v knjigah med svet, — ali po drugi strani bi presegalo naše denarne moči, ako bi še množili dosedanjo zalogo, polnili nove shrambe s knjigami, ki bi tam čakale kupovalcev.

Sklenili smo torej, iznebiti se kolikor mogoče dosedanje zaloge, da lože izvedemo nove načrte v prospeh lepe književnosti naše in narodu v korist.

Zategadel naznanjamo p. n. slovenskemu občinstvu, da od danes naprej do konca l. 1903. razprodajamo vso svojo dosedanjo zalogo knjig — izvzemši »Križarje«, ki niso še dovršeni, in obeh delov ruskega slovarja — z izdatnim popustom, in sicer:

1. Kdor kupi knjig za 10 K, dobi 10% popusta.
2. « « « « 20 « « 20% «
3. « « « « 30 « « 25% «
4. « « « « 40 « « 30% «
5. « « « « 50 « in več dobi 33⅓% popusta.

Vse take pošiljatve — poštnine prosto.

Pričakujemo, da se naši rojaki v obilni meri okoristijo te prilike, pridobé krasno število slovenskih knjig po izredno nizki ceni, — ter s tem obenem pripomorejo, da se naša književnost obogati z novimi biserji svetovne slave in veljave.

„Slovanska knjižnica“

je obogatila slovensko leposlovno književnost poleg izvirnih del z lepim številom prevodov iz vseh slovanskih jezikov. Da je to res, se uveri vsak čitatelj, ako pregleda na naslednjih straneh imenik knjig, ki so še v zalogi. Zadnji snopič nosi že število 114.

S prihodnjim 115. snopičem naredi to podjetje zopet korak naprej. Snopiči bodo za dobro tretjino obsežnejši in tiskani na finem, belem papirju, cena pa ostane stara, t. j. 30 vinarjev za snopič s poštnino vred. Izhajati pričnó slavni Sienkievičevi — »Križarji«, veliko delo poljskega veleuma.

Ker dobé naročniki to delo za neznatno ceno v roke, prosimo vse prijatelje naše književnosti, da bi nam pridobivali stalnih naročnikov.

„Knjižnica za mladino“

je izhajala najprej leta 1895. in 1896.; izšlo je 24 trdo vezanih snopičev. Zaradi neznatnega števila naročnikov smo morali ustaviti daljno izhajanje.

In leta 1902. smo pričeli zopet, toda le s 4 knjigami na leto. (Glej v imeniku zadaj).

Papir je prav fin, vezilo jako solidno, berilo prav dobro, no vkljub temu se ni oglasilo še 400 naročnikov, dasi jih trebamo trikrat več, ako hočemo pošteno izhajati. — Najbrže bomo morali s to knjižnico definitivno končati. Pač žalosten dokaz, kako malo smisla imamo Slovenci za — svojo mladež!

„Talija“.

Dobrih igric, kolikor mogoče enodejank z malo osebami, je prav malo. Zato smo sklenili, izdajati »Talijo«, ki odpomore najpoprej tej naši revščini.

V tisku so te igrice, vse enodejanke: — 1. »Pri puščavniku«, 6 oseb. — 2. »Bratranec«, 5 oseb. — 3. »Starinarica«, 7 oseb. — 4. »Medved snubač«, 4 osebe. — 5. »Doktor Hribar«, 8 oseb. — 6. »Dobrodošli! Kdaj pojdete domú!«, 4 osebe.

I. Slovanska knjižnica.

(Začela izhajati l. 1893.)

Izhaja v mesečnih snopičih. — Celoletna naročnina K 3·60 ali 30 v za snopič s poštnino vred.

Tu postavljene cene veljajo za nenaročnike.

Snopiči, ki so že pošli, so izpuščeni

2. — I. „Pojdimo za Njim“. — II. „Angelj“. Poljski spisal Henrik Sienkiewicz; prvo poslovenil Petrovič, drugo † Fran Gestrin. — „Stanku Vrazu“, hrvaški speval August Šenoa . . . . . K —·24

4. „Protivja“, slovaški spisala Ljudmila Podjavorinská, poslovenil Anonym. — Dodatek o Slovakih in pisateljici. — Azbuka za Slovence, Srbe in Ruse. — Gregorčičevi pesmi „Domovini“ in „Pri mrtvaškem odru“ v azbuki . . . . . « —·24

11. 12. 13. in 14. — Odiseja, povest slovenski mladini, prosto po Homerju spisal Andrej Kragelj (Drugi popravljeni natis) . . « 1·20

15. — I. „Kjer je ljubezen, tam je Bog“, ruski spisal grof Lev Tolstoj, poslovenil Ad. Pahor. — II. „Rakvar“, Grobovščik, ruski spisal A. S. Puškin, poslovenil J. K-j. — III. „Božena“, poslovenil iz češčine Rňý . . . . . « —·24

17. — Izbrani spisi Vaclava Kosmáka. I. — Poslovenil I. M. Frankovski in Rňý . . . . . « —·24

18. — Izbrani spisi Vaclava Kosmaká II. — . . . . . « —·24

26. — I. „Lotarijka“, hrvaški spisal Večeslav Novak. — II. „Izgubljeni sin“. Iz srbskega „Putnika“ l. 1862. — III. „Mrtvaška srajca“. Iz srbščine po F. Oberkneževiću v „Putniku“ l. 1862. — Vse te poslovenil Simon Gregorčič ml. . . . . « —·24

27. — „Preskušnja in rešitev“ ali „Domá najbolje“, češki spisal X. Čekal, poslovenil Simon Gregorčič ml. . . . . « —·24

28. — Petdesetletnica Simona Gregorčiča. — Izbrane pesmi . . « —·60

30. — Iz spisov Pavline Pajkove . . . . . « —·24

31. — Slike iz Prage, — češki spisal E. Herold, poslovenil Jos. Faganelj . . . . . « —·24

32. — I. „Ne bodimo lipov les!“ Češki spisal Fr. Pravda (Vojteh Hlinka), poslovenil Šimon Pomolov. — II. „Blazni goslar“, češki spisal Josip Kajetán Tyl, poslovenil A. Petrič . . . . « —·24

35. — „Gorjúpa naša kupa“, poljski spisal Lucijan Titomir („Lubawa“), poslovenil S. Tugomil. — „Kazančiči“. Povest iz življenja Bošnjakov. Hrvatski spisal Ivan Lepušić, poslovenil Ivan Čestimir . . . . . K —·36

38. in 39. — „Izbrane pesmi“. Zložil Anton Funtek . . . . « 1·—

40. — „Materin blagoslov“. Igra v treh dejanjih. Spisal Anton Klodič-Sabladoski . . . . . « —·36

42-43. — I. „Smodin“. Povest. Spisal Dobrávec. — II. „Za negotovimi težnjami“. Vaška povest. Slovaški spisala Ljudmila Podjavorinská, poslovenil Anonym . . . . . « —·72

44-45. — Poezije. Zložil Josip Pagliaruzzi-Krilan. II. . . . . « 1·—

47. — „Narodne pripovedke v Soških planinah“. III. — Iz zbirke Jos. Kende in A. G. . . . . « —·36

48-49. — Poezije. Zložil Josip Pagliaruzzi-Krilan. I. . . . . « 1·—

50-51. — „Preko morja“. Hrvatski spisal Evgenij Kumičić. Poslovenil A. Z. Lovanski . . . . . » —·72

52-53-54. — „Zbrani spisi“. III. knjiga. Spisal Josip Pagliaruzzi-Krilan . . . . . « 1·20

55-56. — „Kapitanova hči“. Ruski spisal A. S. Poškin. Poslovenil Semen Semenovič . . . . . « —·72

57-58-59. — Povesti s potovanja. Spisala Ana Řehaková. Poslovenila A. Dermóta in J. Kunšič. — Korotanske povesti. Spisala Gabrijela Preissová. Poslovenil Dermóta . . . . . « 1·20

60-61. — Poezije. Zložil Zamejski . . . . . « —·72

62-63. — „Márica“. Spisal Ljuba Babić (Gjalski). Poslovenil Vinko Vinič . . . . . « —·72

64. — „Punčika“. Mestni obraz. Poljski spisal Stanislav Grudziński. Poslovenil S. P—ov . . . . . « —·36

65-68. „Slučaji usode“. Roman. Spisala Pavlina Pajkova. (S sliko). 4

69-72. „V Petrograd“. Potopisne črtice. Sestavil Ljudevit Stiasny. « ·44

73-74. — „Strahomir“. Izvirna romantiška igra v petih dejanjih. Spisal Ivan Benko. — „Mlada Zora“. Romantiški igrokaz v treh dejanjih. Spisal Milovan . . . . . « —·72

75-76. — „Na bojišču“. Češki spisal Jan Klecanda. Poslovenil Ivan Rejec . . . . . « —·72

77. — „Beračica“. Pripovedka iz Bosne. Spisal Vinko Zorič. — Prevel Podravski . . . . . « —·36

78-79-80-81. — „Na razstanku“. Spisali slovenski osmošolci . « 2·—

82-83. „Mladost“, češki spisala Gabrijela Preissová, poslovenil A. Dermota. S sliko in životopisom pisateljice . . . . . « —·72

84-85. — „Božična noč“. „Plašč“. Ruski spisal N. V. Gogolj. Poslovenil Miloradovič. — Za uvod je razprava o ruskem realizmu in o Gogolju . . . . . « —·72

86-87-88. — „Jestřab contra Hrdlička.“ Po prijateljskih zapiskih češki spisal Svatopluk Čech, poslovenil Zormanov. — „Prve skrbi“. Češki spisal Svatopluk Čech, poslovenil J. M. Frankovski « 1·08

Naznanilo.

Znana in zelo obiskovana gostilna

„Tre amici“

v ulici Via Caserma **se je preselila v Nunsko ulico** (Via Monache) v prostore, kjer je bila dosedaj starodavna gostilna pri:

„Belem zajcu“

(„Al lepre bianco“)

Postrežba in jedila izvrstna; toči **domača črna in bela vina,** vse po zmernih cenah. Z gostilno so združena tudi prenočišča za goste in hlevi za živino.

Za obilno udeležbo se priporoča udani

Ivan Krpan,
gostilničar.

Štiri učence

nižjih razredov se sprejme na **stanovanje.** Poleg dobre hrane in zdravega stanovanja dobé učenci brezplačno instrukcijo. Poleg hiše je dvorišče in vrt v uporabo. Naslov pove upravn. »Soče«.

Oddá se tudi meblirane sobe.

Josip Volčič ••••
•••• mizarski mojster
v Komnu
priporoča
svoje mizarske izdelke
bodisi priprosto ali fino izdelano
v vsakem stilu.

Fran Wilhelmov
odvajajoči čaj
FRANA WILHELMA
lekarnarja in c. kr. dvornega založnika
v Neunkirchen, Spodnje Avstrijsko
se dobi v vsaki lekarni 1 zavitek za 2 kroni avstr. veljave.
Kjer se ne dobi, vrši se pošiljatev direktno.
Poštni zavoj = 15 zavitkov 24 kron franko na vsako avstro-ogersko pošto.
V znak pristnosti je na omotu grb občine trga Neunkirchen (devet cerkva).
(4)

dnevu pa so se branili zverin z orožjem, lopovov in roparjev pa je bilo tu mnogo manj nego v sosednih deželah. Končno, kdor je potoval dobro oborožen in s številnim spremstvom, njemu se ni bilo treba bati ničesar.

Zbišek se tudi ní bal niti razbojnikov, niti roparskih vitezov, ter na te vrste nevarnosti niti ni mislil, pač pa se ga je bil polastil neki drug nemir. Z vso svojo dušo je bil že prestavljen na mazoveški dvor. Ali mar dobi še svojo Danuško kot kneginjino dvornico, ali že kot ženo kakega mazoveškega viteza — tega ni vedel ter je premišljeval to vprašanje. Časih se mu je zdelo nemogoče, da bi mogla ona nani pozabiti, pa mu je zopet prišlo v glavo, da je dospel morda Jurand iz Spihova ter oženil hčerko s kakim sosedom ali prijateljem. Saj je bil že poprej rekel v Krakovu, da Danuška ni usojena Zbišku, da mu je ne more dati, torej jo je očividno obljubil komu drugemu ter sedaj izpolnil svojo prisego. Zbišek je bil že prepričan, ko je na to mislil, da Danuške ne zagleda več v dekliškem stanu.

Za to je poklical k sebi Sanderusa ter ga znovič izpraševal, toda ta mu je dajal čimdalje bolj nejasen odgovor. Časih se je že spomnil dvornice, Jurandove hčerke, toda mahoma si je vtaknil prst v usta, se zamislil ter odvrnil: Morda pa to le ni bila ona. Niti v vinu, katero bi mu imelo razjasniti glavo in mu razsvetiti pamet, ni našel Nemec nikakih spominov, in tako je mladi vitez prebil neprestano čas med smrtno bojaznijo in nadejo.

Zbišek je potoval dalje v skrbi in negotovosti. Potoma ni mislil dosti niti na Bogdanec, niti na Zgorelice, marveč samo na to, kar ima storiti. Pred vsem drugim pa je bilo treba dospeti na mesto ter poizvedeti resnico na mazoveškem dvoru. Potoval je torej urno, zadržujé se le kratko na prenočiščih na dvorih, v krčmah in v mestih, da bi ne ugonobil konj. V Lečici je zopet dal obesiti desko s pozivom na vrata, mislé si v duši, ako je Danuška še vedno gospodična ali že omožena žena, da je še vedno gospa njegovega srca, in da je torej dolžan, spustiti se za njo v boj. Toda v Lečici je le malokdo znal prečitati poziv, in oni vitezi, katerim so ga prečitali pisave zmožni kleriki, so kar skomigali z rameni, ker niso poznali tujega običaja, in rekli: »To mora biti kak bedak, kajti kdo mu naj ugovarja ali potrdi to, ko pa še one deklice ni videl?« In Zbišek je potoval dalje, čimdalje bolj otožen in čimdalje bolj se mu je mudilo. On ni nikdar jenjal ljubiti svojo Danuško, toda v Bogdancu in v Zgorelicah ni mislil tako pogostoma na njo, zabavâje se vsaki dan z Jagjenko in gledaje njeno lepoto; sedaj pa mu je ona po dnevu in po noči bila pred očmí, v spominu in v mislih. V snù jo je videl pred seboj z razpletenimi lasmi, s pljunko v rokah, v rdečih čreveljcih in z vencem na glavi. Ona je stegala k njemu svoje roke, ali Jurand jo je pulil od njega.

Zarano v jutro, ko so se razprašile sanje, ga je prevzela še večja tuga nego poprej — in Zbišek tega dekleta ni ljubil nikdar tako kakor sedaj, ko ni bil gotov, da je več ne zgubi.

Prišlo mu je tudi v misel, da so jo morda že omožili zoper njeno voljo, in radi tega se ni pritoževal o njej, ker je vedel, da je še otrok, ki še svoje volje ne more imeti. Pač pa se je hudoval na Juranda in na kneginjo, in ko je pomislil na Danušinega moža, se je takoj razburilo v njem srce, in grozno je gledal po svojih služabnikih, ki so nosili oklepe pod svojimi jopiči. Torej je tudi sklenil, da jej ne jenja služiti še na dalje, naj jo tudi dobi kot ženo tujega moža, vsekakor jej mora položiti one pavove šapelje pred noge. Toda v tem sklepu je bilo več žalosti nego tolažbe kajti ni mu bilo jasno, kaj naj počne potem.

Tolažila ga je samo misel na veliko vojno. Čeprav ni hotel živeti brez Danuške, tudi ni hotel umreti, marveč je čutil, da najde na vojni olajšavo, da se ondi otrese vseh muk in skrbij.

In velika vojna je res visela nekako v ozračju. Ni bilo znano, od kod so dohajale novice o njej, kajti med kraljem in križarskim redom je vladal mir, toda povsod, kamorkoli je prišel Zbišek, so govorili le o vojni. Ljudje so slutili, da vojna mora nastati, in nekateri so govorili javno: »Čemu smo se združili z Litvo, ako ne zoper te križarske volkove? Enkrat moramo končati tudi ž njimi, da ne bodo razdirali dalje našega drobovja.«

Drugi pa so dejali: »Bedasti redovniki! Ali so še premalo dobili pri Plovcu! Smrt se že povznaša nad njimi, toda oni so se še polastili dobrinjske zemlje, katero bodo morali poškropiti s krvjo! In povsod so se pripravljali ljudje na boj, sicer brez naglice, toda resno, kakor se sploh vršé priprave na boj na življenje in smrt.

Po vseh dvorih je naletel Zbišek na ljudi, ki so bili prepričani, da bodo morali vsaki hip zasesti konje, da se je temu kar čudil, kajti domišljujé si sam, da mora priti do vojne, vendar nikjer ni slišal, da bi imela nastati tako kmalu. Ni mu tudi prišlo na misel, da človeška volja v tem slučaju pospešuje dogodbe.

Povsod so se ljudje brigali edino za orožje in konje; povsod so ljudje ogledovali sulice, meče, sekire, oklepe, jermene za ščite in razno drugo bojno opravo. Kovači so razbijali po dnevu in po noči železo ter kovàli le težko orožje, katero so pomehkuženi vitezi na zapadu komaj mogli dvigniti, katero pa so nosili z lahkoto krepki plemiči iz velike in male Poljske.

89-90. — „Rokovnjači", narodna igra v petih dejanjih s petjem. Po Jurčič-Kersnikovem romanu spisal Fran Govekar . . . . K —·80

91-92-93. — „Sin", izvirna rodbinska drama v štirih dejanjih. Spisal Engelbert Gangl . . . . . « 1·20

94-101. — „Vstajenje". Roman v treh delih. Ruski spisal grof Lev Tolstoj. Str. 776 . . . . . « 3·20

102-104. — „Sad greha". Izvirna drama. Spisal Eng. Gangl . . « 1·20

105-106. — „Deseti brat". Narodna igra v 5 dejanjih s petjem. Po Jurčičevem romanu spisal Fran Govekar . . . . . « —·80

107-114. — „Kletev nezvestobe". Sloveči roman, spisal pisatelj „Zaobljube" F. Becić. Str. 608. . . . . « 3·20
Elegantno vezana . . . . . « 4·80

V tisku je Sienkievičev roman „Križarji", tiskan na finem papirju; ti snopiči bodo za tretjino obsežnejši nego doslej, da dobe naročniki nad 1000 str. veliki roman prej v roke.

II. Knjižnica za mladino.

Letnika 1895.-1896.

Vsi snopiči so trdo vezani. Od št. 1. do 7. so že razprodani.

8. Antona Martina Slomšeka „Spisi zbrani za mladino". I. Pesmi, snopič za srednjo stopnjo . . . . . K —·40

9. „Plemenita srca" . . . . . « —·40

10. in **11.** Antona Martina Slomšeka „Spisi zbrani za mladino". I. Pesmi. 2. snopič za višjo stopnjo . . . . . « —·80

13. in **14.** „Pesmi cerkvene in druge". Zložil Andrej Praprotnik . « 1·—

15. „Zeleni listi". Kratke pripovesti za otroke, stare 6 do 10 let. Po Francu Wiedemanu poslovenil Anton Brezovnik, učitelj . « —·50

16. Antona Martina Slomšeka „Spisi zbrani za mladino". III. snopič. Basni, prilike in povesti. Za nižjo in srednjo stopnjo . . . « —·50

17. in **18.** „Tatari na Moravskem", ali Bog ne zapusti svojih služabnikov. — „Gozdne cvetke", ali štiri povesti in tri krajše razprave . . . . . « 1·—

19. „Slavoj in Ljudmila". Milosrčna brat in sestra. Zbirka kratkočasnih in poučnih pogovorov o živalih. I. del. Spisal J. Dimnik « —·50

20. „Bogdanova mlada leta". Svojim prijateljčkom napisal L. Černej « —·50

21. „Pisanice". Slovenski mladini spisal E. Gangl . . . . . « —·50

22. in **23.** „V domačem krogu". Zbirka pesmij in povestij za mladino. — „Izvirno spisal ali na podlagi hrvaških, italijanskih in nemških izvirnikov priredil Janko Leban, naduč. v Trebelnem « 1·—

24. „Savinjski glasi". Izdalo „Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj". I. snopič . . . . . « —·50

1902.

Izhaja vsake 3 mesece v lično in trdo vezanih knjigah, na finem papirju, obsežnih povprečno 10—12 tiskanih pol. — Naročnina K 3·20 na leto. — Posamične knjige po 1 K. —

25. — Vsebina: 1. Pesmi Marice Strnadove (3). — 2. Kratke povesti Jadvige-Podravski (25). — 3. Pesmi Frana Žgurja (8). — 4. Grlice. (El. Krasnohorská). — 5. Pesmi Engelberta Gangla (16). — 6. Črtice iz življenja cesarja Jožefa II. (42) . . . K 1·—

26. — Vsebina: 1. Ciguljka (Fran Rakuša). — 2. Pod slamnato streho (Peter Miklavec). — 3. Težka vest (Krasnohorská-Knaflič). — 4. Mačka z rdečim ovratnikom (Dragotin Jeranko). — 5. V snegu sama (Stifter-Silvester). — 6. Črtice iz življenja slavnih mož (Podravski). . . . . « 1·—

27. in **28.** — Knjiga izide skupno v novembru. Obsegala bo večjo izvirno povest in več drugega primernega berila.

III. Salonska knjižnica.

Izhaja v nedoločenih rokih, različne oblike in obsežnosti.

Doslej so izšle knjige:

1. »**O te ženske**«. — Zbirka novelic. Spisal Fran Govekar. Vsebina: 1. Predgovor izdajatelja „Salonske knjižnice. 2. Predgovor pisatelja I. knjige. 3. Primo loco. 4. Dr. Strnad. 5. Te punice, te punice . . .! 6. Danica. 7. Institutka. 8. V mraku. 9. Pavlina. 10. O te ženske. — Str. 291 . . . . . K 2·—
Po pošti 20 v več.

2. »**Hamlet**«. Žaloigra v 5 dejanjih. Po W. Shakespearu poslovenil Ivan Cankar. — Str. 208 . . . . . « 1·40
Po pošti 10 v več.

3. »**Ruska antologija**« v slovenskih prevodih. Zbrala † Ivan Vesel in Anton Aškerc. Zastopanih je 73 pesnikov po 14 prelagalcih. Dodane so črtice o vseh pesnikih in o umrlem zbiratelju Veselu. — Str. 464 . . . . . « 3·—
Po pošti 20 v več.

4. »**Spisi Zofke Kvedrove**«. Prva knjiga. Vsebina: 1. Kako je to prišlo. — 2. Vera. — 3. Markčeva strina. — 4. Slepec — 5. Epizoda. — 6. Vaški roman. — 7. Sestri. — 8 Talent. — 9. Blede rože. — 10. Laž. — 11. Sanje. — 12. Življenja. — 13. Moč. — 14. Tilda. — 15. Telegrafistka. — 16. Sam. — 17. Gabrijela. — 18. Vseh devet. — 19. Biciklistinja . . . « 2·—

Pripravljene imamo tudi dve drami Silvija Pellica v prozi in nekatere spise znamenitega novejšega ital. pisatelja Fogazzara. — Imamo pa tudi več prevodov iz slovanskih jezikov, ki sodijo bolj v to zbirko. — Na vrsto pridejo, ko razprodamo toliko iztisov prvih 4 knjig, da bodo pokriti vsaj glavni troški.

IV. Svetovna knjižnica.

Izhaja v nedoločenih rokih in prinaša večja dela iz vseh kulturnih jezikov.

1. »**Ben Hur**«. Zgodovinski roman iz Kristusovih časov. — Zaloga je pošla.

2. »**Marko Visconti**«. Zgodovinski roman. Italijanski spisal Tommaso Grossi . . . . . K 2·—
Po pošti 20 v več.

3. »**Quo vadis**«. Veliki Sienkiewiczev roman iz dobe Neronove. Slavno delo je preloženo v vse kulturne jezike. Knjiga obsega 650 str. . . . . « 3·—
Po pošti 30 vin. več. — Elegantno vezan K 4·80 in 30 vin. za pošto.

V rokopisu imamo več prevodov znamenitih del. Pridejo na vrsto polagoma, ako razprodamo 2. in 3. knjige toliko, da bodo kriti glavni troški.

V. Venec slovanskih povestij.

Izhaja v nedoločenih rokih.

Doslej je izšlo 6 knjig s tako vsebino:

I. 1. Figura. 2. Iz križarskih bojev na Poljskem. 3. Slepčevodja. 4. Slika iz gladnih let. 5. Slovaške sličice. 6. Ada. 7. Očenaš. 8. Sovražnik. Cena s poštnino vred . . . . . K 1·10

II. 1. Mati in sin. 2. Vsakdanji dogodki. 3. Ded Liben. 4. Sanjarije in resničnost. 5. Na brodu. 6. Zlatija, vojaška nevesta. 7. Žywila, ali moč domovinske ljubezni. 8. Črnogorski stotnik. 9. Odrtnik. 10. O Hiljakih. Cena s poštnino vred . . . . . « 1·10

III. 1. Prokleti ste . . .! 2. Kadar pridem z vojne! 3. Za tuje grehe. 4. Pomladni mraz. 5. Slike. 6. »Narodne pripovedke« grofa Leva Tolstega. Cena s poštnino vred . . . . . « 1·20

IV. 1. Rusinja. 2. Prve rože. 3. Mala igra. 4 Stara pestunja. 5. Maščeval se je. 6. Jetnikovi otroci. Cena s poštnino vred . « 1·20

V. 1. Lux in tenebris lucet. (Sienkievič). — 2. Moč ljubezni. (N. Lukmanova). — 3. Že zopet. (Lj. Podjavorinska). — 4. Glasovi iz groba. (Nik. Jažov). — 5. Noč v gozdu. (O. V. Demerta). — 6. Izdajalec. (A. Marlinskij-Bestužev). — 7. Gozd šumi. (Korolenko). — 8. Dva huzarja. (grof L. Tolstoj). — Bolnik . . . . . « 1·20

VI. Obsega tri šaljive povesti slavnega H. Sienkiewiča: 1. Črtice z ogljem. — 2. Ta tretja. — 3. Poroka po pomoti. . . . . » 1·20
(V tisku je VII. knjiga).

VI. Razne leposlovne in poučne knjige.

1. „**Materino delo za Boga in domovino**". Za Slovenke priredil Simon Gregorčič ml. S poštnino vred . . . . . K 1·50

2. „**Zgodovinske črtice iz pokneženo grofije goriške in gradiške**". Spisal Simon Rutar. S poštnino vred . . . . . « 1·10

3. „**Epizoda iz kulturne zgodovine goriške**", ali košček zgodovine goriškega c. kr. gimnazija. Spisal † Mons. Andrej Marušič. S poštnino vred . . . . . « —·24

4. „**Bele noči**". Sentimentalen roman. Ruski spisal Fr. M. Dostojevskij. Poslovenil J. J. Kogej . . . . . « —·50

5. „**Ročni rusko-slovenski slovar in slovnica**". Za Slovence spisal M. M. Hostnik. (Trdo vezan K 3·80 s poštnino). Mehko vezan s poštnino . . . . . « 3·20

6. „**Ročni slovensko-ruski slovar in slovenska slovnica**" za Ruse. « 5·50

7. „**Gluhonemi**". Zgodovina in sedanja metoda njih vzgojevanja. Spisal Anton Rudež . . . . . « 2·20

8. „**Občinsko gospodarstvo na Goriškem**". Spisal E. Klavžar . . « —·40

9. „**Cestni zakon za pokneženo grofijo Goriško in Gradiško**" . . « —·40

10. „**Slovenci in mednarodni promet**". Spisal dr. Karol Pečnik, zdravnik v Aleksandriji . . . . . « —·50

11. **Trgovsko in obrtno društvo za Goriško**: Pravila, potreba, važnost, delokrog, slika trgovine in obrtnije zdaj in v bodočnosti. Spisal A. Gabršček. . . . . « 1·—

Razpis službe.

V občini Biljana v Brdih je razpisana tajniška služba z letno plačo 600 kron. Prošnje s spričevali popolne sposobnosti slovenskega jezika je vložiti pri županstvu do 14. jan. 1903. — Želi se tudi nekaj znanja nemškega in italijanskega jezika.

Županstvo v Biljani.

Župan:
Šfligoj.

Ženitbena ponudba.

Sedemindvajsetletni mladenič, lepe, prikupljive in čvrste zunanjosti, po poklicu gostilničar, posestnik in trgovec z vinom, se želi seznaniti z 24—30-letno gospodično iz poštene slovenske družine s 3—4000 premoženja. Prednost imajo le izvežbane v pridnem in skrbnem gospodinjstvu. Radi pomanjkanja gospodinje v družini bi se vršila lahko poroka v najkrajšem času. Le resne ponudbe je pošiljati s sliko vred, ki se vrne, na naslov: **„Zakonska sreča"** na upravništvo „Soče" v Gorici. — Vsaka diskretnost zagotovljena.

Anton Potatzky v Corici.

Na sredi Raštelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najceneje kupovališče nirnberškega in drobnega blaga ter tkanin, preje in nitij.

POTREBŠČINE
za pisarnice, kadilce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE
za krojače in čevljarje.

Svetinjice. — Rožni venci. — Mašne knjižice.

Hišna obuvala za vse letne čase.

Posebnost:
Semena za zelenjave, trave in detelje.

Najbolje oskrbljena zaloga za kramarje, krošnjarje, prodajalce pejmiho s in trgih ter na deželi. 2 35—8

Trte, cepljene na amerikanski podlagi,

krepko zrastene v več vrstah.

Cena: 100 kosov 20 kron
„ 1000 „ 180 „

Priporoča **Adolf Ferrant**
v Gorici.

Starci so vlačili iz škrinj plesnive vrečice z denarjem, da ga dajo za bojne potrebščine svojim otrokom.

Neko noč je prenočil Zbišek pri premožnem plemiču Bartošu iz Belave, ki je imel dvaindvajset odraslih sinov, ter je sedaj zastavil svoje zemljišče samostanu v Loviču, da je mogel kupiti dvaindvajset oklepov, čelad in drugega potrebnega orožja za vojno. Zbišek si je tudi mislil, dasi o tem v Bogdancu ničesar ni slišal, da odrinejo vsi takoj v Prusijo, ter je hvalil Boga, da je tako preskrbljen za vojno. Pa so se tudi vsi čudili njegovi bojni opravi. Vsi so si mislili, da je kak vojvodov sin, in ko je povedal ljudem, da je preprost plemič in da se more taka oprava kupiti pri Nemcih, samo da jo je treba dobro plačati s sekiro, pa je prevzela srca vseh koprnenje po vojni. In marsikateri je, videč njegov oklep, dohitel Zbiška na cesti ter ga vprašal, če bi se ne hotel boriti zanj. Toda Zbišku se je mudilo, torej se ni hotel boriti, in Čeh je precej napenjal lok. Zbišek je nehal izobešati pred krčmami svojo desko s pozivom, kajti opazil je, da čimdalje je odhajal od meje, tem manj so razumeli ljudje njegov poziv ter ga sploh smatrali za tepca.

V Mazoviji so govorili ljudje nekoliko manj o vojni. Verjeli so tudi tukaj, da napoči vojna, toda niso vedeli kedaj. V Varšavi je bilo tiho, to pa radi tega, ker je prebival dvor v Tehanovem, katerega je bil popravil knez Januš po nekdanjem litevskem napadu, ali bolje rečeno znovič postavil, kajti od starega Tehanova je ostal samo utrjen grad. V varšavskem gradu je sprejel Zbiška Janko Soha, grajski poveljnik, sin vojvoda Abrahama, ki je bil padel pod Vorsklo.

Janko je poznal Zbiška že od onega časa, kar je bil s kneginjo v Krakovu, radi tega ga je z veseljem sprejel in pogostil; Zbišek pa ga je še poprej, nego je sedel k mizi, jel povpraševati po Danuši, če se mar že ni omožila z drugimi dvornicami kneginje Ane vred.

Toda Soha — na to ni vedel odgovora. Kneginjin dvor je prebival že od jeseni v Tehanovem in v Varšavi je ostalo le nekoliko strelcev. Janko je slišal, da so bile v Tehanovem razne zabave in svatbe, kakor je to običajno pred adventom, toda katera dvornica se je omožila in katera je ostala samica, po tem on, kot oženjen človek, ni vprašal.

»Mislim si pa vsekako,« je dejal, »da se Jurandova hči ni omožila, ker to bi se ne moglo zgoditi brez Juranda, toda jaz nisem slišal, da bi bil on dospel semkaj. Pri kneginji se nahajata v gosteh dva brata iz križarskega reda, jeden iz Jansburga, drugi pa iz Sčitne, in ž njima so dospeli še nekateri tuji gostje, ali ob takem času Jurand nikdar ne pride, kajti pogled na beli plašč ga pripravi skoro v znorelost. Ako pa Juranda ondi ni bilo, ni moglo biti niti svatbe! Toda ako želiš, pa odpošljem poslanca, kateremu naročim, naj se kmalu vrne z odgovorom na tvoje vprašanje, čeprav si mislim, kakor sem živ, da Jurandovo najdeš še neomoženo.«

»Takoj jutri se napotim tjekaj, toda Bog ti poplačaj to tolažbo. Odrinem brž, ko si počijejo konji, kajti poprej ne bom imel miru, dokler ne poizvem resnice. Bog ti povrni vse, kajti pri tebi mi je jako odleglo.«

Toda Janko se še ni zadovoljil s tem, marveč je povpraševal tudi plemiče in vojake, ki so bili takrat na dvoru, če mar ni čul kateri kaj o svatbi Jurandove hčerke. Toda nihče ni slišal ničesar, dasi so bili tukaj taki, ki so bili v Tehanovem celo na svatbah in veselicah, in ti so tudi dejali: »Mi ne vemo, k večjemu, ako bi jo bil kdo vzel v poslednjih tednih ali dnevih.« Pa tudi to se je moglo zgoditi, kajti v tem času ljudje niso zapravljali mnogo časa z izvršitvijo svojih nakan. Med tem pa je Zbišek zelo potolažen odšel spat. Na postelji je premišljeval, ali naj zapodi poslednjega dné Sanderusa od sebe ali ne, toda spomnil se je, da bi mu ta klativitez utegnil priti prav radi znanja nemškega jezika, kadar pozove na dvoboj Lichtensteina. Pri tem je pomislil tudi, da ga Sanderus ni prekanil, in dasi je bil drag spremljevalec, ker je po krčmah jedel in pil za štiri druge, je bil vendar jako postrežljiv ter je kazal veliko udanost svojemu gospo, darju. Vrhu tega je znal tudi pisati, s čemur pa je nadkriljeval ne le Čeha, marveč tudi samega Zbiška.

Radi tega mu je dovolil mladi vitez, da je smel iti ž njim v Tehanov, česar je bil Sanderus jako vesel, ali to ne le radi »hrane«, marveč tudi radi tega, ker je vedel, da v nobeni drugi družbi ne bi prodal tako lahko svoje blago nego ondi. Prenočivši še v Nasielsku, so zagledali drugega dné proti večeru po ne preveč urni ježi obzidje tehanovskega gradu. Zbišek je krenil v krčmo, da se ondi popolnoma oboroži in po vitežkem običaju tak odide v grad s čelado na glavi in s kopjem v roki. Na to pa zasede svojega orjaškega konja, naredi po zraku znamenje križa in odjezdi naprej.

Toda ni še prejezdil za deset korakov daleč, kar ga nakrat dohiti Čeh in reče:

»Vaša milost, za nama hité neki vitezi, nemara so Križarji?«

Zbišek obrne konja in zagleda blizu pred seboj sijajen sprevod, kateremu sta jezdila na čelu dva viteza na krepkih pomoranskih konjih, oba pod oklepom, vsak v belem plašču s črnim križem, in na svojih čeladah sta imela velika pavova šapelja.

(Dalje pride.)

Sankcijoniran zakon. — Njegovo Veličanstvo cesar je potrdil načrt zakona, ki je bil sklenjen v deželnem zboru goriškem glede priredbe in vzdrževanja dovoznih cest k železniškim postajam.

Kinematografične predstave v ateljeju g. Jerkiča v Gosposki ulici se vršijo odslej vsaki dan ob 8. uri zvečer. Predstave ugajajo občinstvu, zato opozarjamo na nje. Pozornost vzbuja tudi gramofon največje vrste, kar jih je, ter je res zanimiv.

Obrtnike, ki imajo zavarovane svoje delavce proti nezgodam in so prejeli pred dnevi glasovnice, prosimo lepo, naj jih v redu podpišejo ter pošljejo nam ali društvu „Edinost" v Trstu. — Nikdo naj ne zavrže glasu!!

O cestnih razmerah na Kanalskem je bil priobčil „Prim. List" dopis, v katerem nekdo pohvalno omenja skrb predsednika cestnega odbora g. Zege za zanemarjene ceste ob meji. Uredništvo „Prim. Lista" pa je dostavilo, da je to le pesek v oči. Da pa trditev „Prim. L." ni resnična, dokazuje proračun cestnega odbora za prihodnje leto, kateri je sestavil načelnik s sporazumljenjem večine odbornikov, in neresnico „Prim. L." pokaže tudi dopis o teh stvareh, kateri priobčimo v kratkem. - Čudom pa se je čuditi, da so namreč vsi oni, ki so bili poprej za ta prevdarek, bili pri seji nasprotni, razven enega, ter je predlog padel.

Za slovensko poroto v Trstu je vložila prošnjo na pravosodno ministerstvo tudi občina Štanjel na Krasu.

Štrajk v Mirnu je končan. Končal je pač tako, kakor je bilo pričakovati, namreč s prepričanjem, da ga ni bilo prav nič potreba. Toda o tem ne bomo dosti več govorili, marveč le želimo, da se razmerje med delavci in gospodarji oblaži ter spravi vsa reč zopet v red in mir.

„Prim. List" pa prinaša že nekaj časa sem v številki za številko dopise iz Mirna, ki vabijo delavce pod okrilje klerikalcev, kakor da jih čaka tam kdo ve kaka sreča. Ko je bilo čas govoriti, takrat teh prijateljev iz kroga „Prim. L." ni bilo nikjer, marveč so molčali in čakali, kedaj pride čas, da se bo dalo kaj privabiti na njihovo stran. V Mirnu je že dolgo časa neko „kat. del. društvo", ki pa le životari. Nikdo ne mara za to društvo. Ako je bilo možem pri „Prim. L." res kaj za mirenske delavce, potem bi se bili pobrigali že poprej, da bi bili organizirali delavce ter vstvarili v Mirnu tak položaj, da bi nikdar ne bilo prišlo do štrajka. Toda tega niso storili. Zato pa je skrajno nespameten oni, ki bi se dal ujeti sedaj limanicam „Prim. Lista". Poprej niso imeli od teh ljudij nikake podpore, sedaj, po britkih skušnjah, pa naj bi delavci kar drli pod črno suknjo. Prepričani smo, da tega ne storijo, kakor tudi se otresejo „rudeče" stranke, ker so pač mogli spre videti, da tudi od tam nimajo pričakovati drugega nego lakoto in trpljenje, ampak mislimo, da se oklenejo v pametni medsebojni organizaciji svojih gospodarjev, pa se polagoma uvede zopet mir in zadovoljnost v mirensko občino.

Upamo, da bodo upoštevali to tudi gospodarji ter da tudi pripomorejo po svoje, da bo delavstvo zadovoljno, kar je pač potreba za redno in vspešno delo. To je pač prava pot do rednih odnošajev, vse druge vsiljivce in zapeljivce pa naj pustijo ob cesti!

Krojaška razstava. — Tečaj za krojače, kateri je vodil od 10. nov. na inicijativo tukajšnje trg. in obrtne zbornice odposlanec c. kr. tehnološkega muzeja Fr. Bumerl, je skončal danes. Jutri pa se priredi v prostorih obrtne šole, Passaggio Edling, razstava risarij in narejenih oblek v tem tečaju. Razstava bo odprta jutri od 10. dop. do 4. pop., v ponedeljek od 10. dop. do 1. pop. Kogar zanima, naj si jo ogleda.

Zdravstveno kuhinjo za bolnike na pelagri za občine Gradišče, Zagraj in Faro so zatvorili v ponedeljek. Delovala je 50 dnij. Od 35 bolnikov se jih je ozdravilo 20, 9 zboljšalo, drugi so ostali nespremenjeni. Pri nekaterih se je teža telesa zvišala za 4 kile. Kakor se vidi, te zdravstvene postaje služijo dobro Furlanom.

Iz sodne dvorane. — V torek je bila pred tukajšnjim c. kr. sodnim tajnikom Covačig-em kazenska razprava na zasebno ovadbo gospe Terezije vdove Jonko proti ondotnemu sodniku dr. Viktorju Ahazhizhu, in na zasebno ovadbo g. Leopolda Jonko iz Bolca proti g. Tereziji Jonko. Sodnik je smatral dognanim po pričah, da je zagrešil c. kr. okrajni sodnik v Bolcu razžaljenje časti, kolikor se tiče objektivnega dejanja na sebi, smatral pa je, da ni imel namena razžaliti g. Terezijo Jonko, marveč da je le govoril one besede z namenom, varovati koristi dedičev. G. Terezija Jonko je vložila proti tej sodbi prvega sodnika vsklic, o čegar usodi bomo poročali.

Na drugo ovadbo pa sta se stranki poravnali, ker je g. Terezija Jonko izjavila, da sploh ne spominja, da bi bila govorila razžaljive besede; če pa je to storila, se je to zgodilo le v skrajni razburjenosti vsled dogodkov na zapuščinski razpravi po njenem pokojnem možu. Vsled tega je sodnik izrekel oprostilno razsodbo. O obeh kazenskih zadevah je sodil tukajšnji sodnik vsled prošnje gospe Jonko.

Goriška ljudska posojilnica opozarja svoje zadružnike na § 6. zadružnih pravil, da naj do konca t. l. dvignejo naraslo deležnino.

Nesreča v Šempolaju. — Dne 8. t. m. je prišel v Škrkovo krčmo blizu Šempolaja 55-letni kmet Ivan Škrk iz Trnovice. Bil je ranjen na glavi; rekel je, da je padel na cesti ter se udaril. Ko je sedel nekaj časa pri ognjišču, je padel nenadoma na tla ter se pri tem smrtno ranil. Ker je bil pijan, so ga peljali na svež zrak, češ, da mu odleže. Škrk je šel na to, ko mu je malo odleglo, proti domu, ali je obležal na cesti, kjer so ga našli orožniki, ki so ga spravili domu, kjer je kmalu umrl. Poklicana zdravnika sta konstatovala, da se je Škrk ranil pri padcu z ognjišča ter vsled te rane umrl.

Političen obhod bohinjske železnične proge prične, kakor smo že sporočili, 15. t. m. ter bo trajal do 22. jan. 1903. Opozarjamo pri tem vse prizadete posestnike in druge interesente, naj se oglašajo pri komisiji po potrebi jasno in določno s svojimi zahtevami in željami, kajti ta političen obhod je velevažen in se pozneje marsikaj ne bo dalo več popraviti, ako se prizadeti ne pobrigajo pravočasno pri obhodu. Po drugi strani pa priporočamo prizadetim tudi, da ne delajo sitnosti komisiji, marveč se z lepa dogovorijo o tej ali oni reči. Le tako je mogoče storiti kaj v splošno dobro.

Kmetijsko društvo v Gorici. — V društveni zalogi je še na razpolago: 1. Tomaževa žlindra po 6 K 50 vin. kvintal od 10. januarja 1903 naprej. 2. Superfosfat razstopen v vodi po 5 K 80 vin. od 15. decembra 1902 naprej. 3. Kali-jev sulfat (potaša) po 26 K. 4. Amonijokalni sulfat po 28 K. 5. Bakreni vitrijol po 49 K.

26 ur igral na klavir. — V Gorici je nastopil v gledališčni dvorani neki Kamilo Baucia, ki je igral na klavir od 8. ure zvečer v soboto do 10. ure zvečer v nedeljo. Ob 6. v jutro v nedeljo je pil črno kavo. Potem je nadaljeval igro do 2·55 pop. Ta čas ga je preiskal dr. Bramo, ki je konstatiral, da je v njem vse v redu. Potem je spil zopet malo črne kave in kozarček marsale ter igral do 10. zvečer. Žila mu je bila v tem času 120 v minuti. Igra se je vršila ves čas pod strogim nadzorstvom. Baucia je šel sedaj na Ogersko, kjer se misli predstaviti z igro 36 ur neprestanega igranja.

„Slovenska Čitalnica" v Prvačini bo imela v nedeljo dne 21. t. m. ob 4. uri popoludne v bralni sobi svoj redni letni občni zbor s sledečim dnevnim redom: 1. Nagovor predsednika; 2. Vplačevanje udnin; 3. Poročilo tajnika; 4. Poročilo blagajnika; 5. Vsprejemanje morebitnih novih udov; 6. Volitev novega odbora. Udje, kateri bi bili slučajno z udnino kaj na dolgu, morajo istega pri 2. točki dnevnega reda poravnati, sicer nimajo pravice do zborovanja. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

Knjižnica rajnkega pisatelja Iv. Vesela. — Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani razprodaja krasno knjižnico rajnkega pisatelja Ivana Vesela. Knjižnica in seznam iste se nahaja v odvetniški pisarni dr. Fr. Štora v Ljubljani, Križevniške ulice 2.

Nova naprava na poštah. — Začetkom prih. leta se upelje na poštah v Avstriji nov takozvani „elektro-avtomatični stroj za znamke". Ta stroj bode sam vlagal pisma, jih frankiral in zaznamoval s pečati. Država bo imela s tem mnogo dobička, ker tako odpadejo provizije za prodajanje znamk.

Aretiral je sinoči redar Kumar nekega Zobka Geza iz Varšave, ki je ukradel bicikelj in še druge reči.

Prošnja. — Veselje je videti, kako željno sega naša šolska mladina po zabavnih knjigah vse kot bogate šolske knjižnice v „Šolskem Domu" ter s pravim hrepenenjem pričakuje dan, določen za izposojevanje knjig. Ker pa je množina knjig za tak zavod še vedno jako pičla, zato se mora število res vnetih bralk in bralcev čedalje bolj krčiti, sicer bi bilo čtivo kmalu izcrpnjeno. Č. rodoljubi in rodoljubkinje! posnemajte lanske požrtvovalne pomnoževalce šolske knjižnice, darovaje ji knjig. Vsako najmanjšo knjižico hvaležno sprejme L. Koršič, knjižničarica.

Poštne pošiljatve o Božiču. — Od 18. do uštetega 24. t. m. se sprejemajo pri glavnem poštnem uradu vožnje pošiljatve, denarna pisma kakor tudi poštne nakaznice in hranilne vloge od 8. ure zjutraj do 8. ure zvečer.

Cenjene čitatelje opozarjamo na oglas tvrdke Hanns Konrad, Most — Češko, tovarna in izvoz ur. Priporočamo nabavo blaga od dotične tvrdke, katera je vsled dobrot, katere nudijo njeni izdelki, odlikovana s cesarskim orlom ter zlatimi in srebrnimi kolajnami. Tvrdka pridobila si je tu in v inozemstvu sloveče ime. Ista razpošilja pristne zlate in srebrne ure puncirane od c. kr. novčnega urada in jamči pismeno za čistino zlata in srebra, kakor tudi za pravilen in točen tek. Bogato ilustrirani cenik na zahtevo zastonj in prost poštnine.

Zamenjal je nekdo v nedeljo v garderobi pri koncertu pri Dreherju svoj havelok z drugim. Dotičnik je naprošen, oglasiti se v našem uredništvu, kjer se mu pove naslov lastnika zamenjanega haveloka.

Listnica. — G. dopisniku v Rih. Dopisa v takem tonu ne moremo priobčiti. Da pišete resnico, o tem ne dvomimo, ali da bi z omenjenim dopisom nič ne koristili, o tem se prepričate pa tudi Vi sami, ako stvar malce prevdarite.

Kathreinerjev koledar za leto 1903, ki nam je bil prijazno doposlan, je letos mičen, eleganten stenski koledar, ki ga bo vsaka prijateljica Kathreinerjeve kave rada obesila blizu svoje mizice. Na sredi ima umetniško izvršeno sliko, ki se ji utegne vsakdo všečno nasmehniti. Brhka, prijazna kmečka deklica dviga čašo Kathreinerjeve kave; prikupni vonj te pijače ji menda zbuja prijetno pričakovanje in že sedaj vesela tega užitka, se poredno smehljaje obrača na stran, kakor bi hotela reči: „Pijača pa taka!" Ta veseli vzklik je tudi za geslo postavljen pod sliko. Kakor čujemo, daje firma Kathreiner ta lični koledar odjemnikom brezplačno razdeljevati po vseh trgovinah, kjer se prodaja njena svetovno znana Kathreiner-Kneippova slatna kava.

Razgled po svetu.

Državni zbor. — Spinčić je interpeliral radi izvedbe melioracijskih del v lajšanje bede v Istri. Vlada je podala predlogo, po kateri se bruseljska sladkorna konvencija predlaga v zakonito razpravljanje. Borčić je interpeliral radi najemanja inozemskih ladij od strani avstr. Lloyda in radi najemanja ladij za prevažanje oglja iz Anglije v Trst. Vuković kaže v svoji interpelaciji na razmere v Macedoniji in v Albaniji, da vstaja na spomlad nikakor ni izključena. Opozorja na velik upliv Nemčije v Carigradu in končno vpraša vlado, ako je pripravljena delovati na to, da bo z drugimi silila na vspostavljenje reda na Balkanu ter na izvedenje upravnih reform. Dvořák je interpeliral zaradi ukaza, ki ga je izdalo če ko namestništvo na okrajne šolske svete glede učiteljske agitacije za zvišanje učiteljskih plač. V tej ordinanci je rečeno, da zakon o zvišanju učiteljskih plač zaradi parlamentarnih razmer ni sankcijoniran, češ, poslanci so krivi. Vsled tega je Dvořák ostro prijel grofa Vetterja, če hoče z vlado govoriti, kako se ta upa reči, da ni ona kriva. — Pri razpravi o krošnjarstvu se je potegnil Spinčić za Čiče, ki prodajajo kis. Spinčić je interpeliral radi novih volitev v obč. zastop v Dekanih.

Dr. Fran Lad. Rieger, ta markantni mož v zgodovni češke politike, je obhajal 9. t. m. svoj 85. rojstni dan čil in svež na duhu in telesu. Vsi češki listi so se spominjali vrlega dr. Riegerja v izbranih besedah ter slavili tega svojega patrijarha.

Čehi izdajo na nemški elaborat rešitve jez. vprašanja poseben memorandum, nekak Božični program. Za stilizacijo tega elaborata so izvolili komisijo 12 članov.

V nemškem drž. zboru so sprejeli predlog, da se spremeni opravilnik drž. zbora tako, da se prepusti predsedniku na lastno voljo, komu dovoli govoriti in da sme vsak govor trajati le 5 minut. S tem Nemčija pravzaprav nima več parlamenta!

Imenitna razsodba. — Žid, trgovec Ziegler, je stal te dni pred okrožnim sodiščem v Olomucu radi krde. Deficit je znašal nič manj kot 150.000 kron. Sodišče mu je prisodilo — 14 dnij zapora.

Ministri igralci. — Povodom 25 letnice bavarskega finančnega ministra so imeli ministri zabaven večer pri ministerskem predsedniku. Igrala se je tudi igra „Veselje in trpljenje finančnega ministra". Igrali so ministri. Justični minister je igral vlogo — davčnega sluge.

Slovani in Nemci v Avstriji. — Število Nemcev v Avstriji je po zadnji ljudski štetvi 9,170.939, t. j. 36 odstotkov prebivalstva, Slovanov pa 15,494.285, t. j. 60 odstotkov prebivalstva. Lahov, Rumunov in Mažarov je 967.681, t. j. 3·7 odstotkov. Število Nemcev je padlo za en odstotek, število Slovanov se je zvišalo od 60·2 na 60·5 odstotkov. V čeških deželah Nemci izgubivajo, na jugu pridobivajo. Na Koroškem se je število Nemcev povzdignilo od 71·5 na 74·8 odstotkov.

Načrt tiskovnega zakona še ne pride tako hitro na dnevni red zbornice poslancev. Zato se dela na to, da se izposluje izročitev načrta tiskovnemu odseku brez prvega branja v zbornici. Odsek bi se požuril z delom, da bi končal razpravo že tekom meseca januvarija. Strokovnjaki so prerešetali načrt vsestransko, in te izjave bodo n kaka podlaga premotrivanju v odseku.

Najstarejši avstrijski častnik, upokojeni major Ferdinand grof Kuenigl, je umrl te dni na Tirolskem v 98. letu svoje dobe.

Zavarovanje zasebnih uradnikov za starost in onemoglost in nedeljski počitek v odvetniških in notarskih pisarnah. Ti vprašanji je državni poslanec vitez pl. Berks zopet sprožil. Vsled inicijative društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov v Celju je prve dni t. m. opozoril načelnika socijalno političnega odseka dr. Grossa, da je že preteklo poldrugo leto, kar so je predložil načrt postavi zavarovanju zasebnih uradnikov; rekel mu je, da nikakor ne gre, da bi tako važna stvar v odseku zaspala, to tembolje, ker je v širših krogih vzbudila upanje na ugodno rešitev. Nadalje se je tudi predložil socijalno političnemu odseku predlog zaradi uvedenja nedeljskega počitka v odvetniških in notarskih pisarnah. Vprašal je torej načelnika socijalno političnega odseka, če je isti voljen potrebno ukreniti, da boste te dve zadevi kmalu rešeni. Načelnik tega odseka dr. Gross izgovarjal se je sicer na poročevalca dr.a Forta pa neopravičeno. Dr. Fort namreč pravi, da bode v prvi zadevi poročal, kakor hitro mu bodejo razmere v zbornici to dopuščale in da je vprašanje v zavarovanju za starost in onemoglost itak tudi točka v čeških spravnih predlogih. Glede nedeljskega počitka je pa poročilo izgotovljeno, ter tudi že na dnevnem redu, in se bode o njem razpravljalo, kakor hitro mine sedanji kritični položaj v zbornici.

Pri rednem občnem zboru „Podpornega društva za slov. visokošolce v Pragi" dne 29. listopada sestavil se je odbor sledeče: Predsednik: nadinžener Fr. Tomšič, namestnik predsednikov: dež. svetnik dr. Bohuslav Franta, blagajnik: odvetnik dr. Jos. Ettel Hvozdomila, tajnik: akad. slikar Jos. Germ, odbornik: amanuensis univ. knjižnice dr. Ivan Žmavc, namestnik: rud. nadkomisar Rad. Vidic, gospodarski svetnik Ivan Arh in redaktor Jos. Kuffner, revizorja: odvetnik dr. Karel Šebesta in revident drž. železnic Gregor Sporn.

„Südmarck" v Trstu. — „Südmarck" bo imela svoj glavni občni zbor baje vendarle v Trstu. Kakor znano, so tržaški Lahi svoj čas protestirali proti tej nakani, ali, kakor se vidi, Nemcev to protestiranje ni prav nič oplašilo. Ako bodo res zborovali, bo to velika pangermanska demonstracija za prodiranje nemštva na jug, čemur pa so krivi največ naši Lahi, ki ne vidijo sovražnika, marveč zatirajo s pomočjo vlade le svoje mirne sodeželane.

Deželno obrtno zvezo so ustanovili te dni v Ljubljani. Ustanovni shod je bil v ponedeljek. Zvezi je namen združiti v enotno organizacijo obrtne zadruge. Navzoča sta bila tudi obrtni instruktor trgovinskega ministerstva in predsednik trgovinsko-obrtne zbornice. V zvezni odbor je bilo izvoljenih 12 udov, predsednikom brivec Franchetti. Zvezi je pristopilo 8 zadrug. Prihodnji občni zbor se bo vršil v Ljubljani, potem pa po vrsti tam, kjer je več zaveznih članov. Razpravljali so na tem shodu o potrebah enotnega uradovanja, o lastnem strokovnem glasilu, o letnih prispevkih, o ustanovitvi obligatorične mojsterske bolniške blagajne, o prirejanju potovalnih zborovanj itd.

Žrtev burje v Trstu. — V sredo je zahtevala burja v Trstu svojo žrtev. Ko je mehanik Ivan Marzotti v svobodni luki od dela stopil iz svoje kabine, ki je 9 m nad zemljo, ga je odnesla burja ter vrgla na tla, da je obležal nezavesten. Pri padcu si je razbil črepinjo ter je tako smrtno ranjen. Ima tri otroke in ženo.

E. LEBHERZ

Gorica

tovarna užigalic

priporoča prebivalcem Primorskega svoje izdelke raznih vrst, posebno izvrstne in zanesljive užigalice

Apollo

Božjast.

Kdor trpi na božjasti, krčih in drugih nervoznih boleznih, naj zahteva knjižico o teh boleznih. Dobiva se zastonj in franko v **Schwannen-Apoteke, Frankfurt a. M.**

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slav. občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni. Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Najceneji izvir dobrih ur s 3-letnim pismenim jamstvom

Hanns Konrad,

Izvoz ur iur zlatnine — **Most št. 249.** (Češko).

Lastne delavnice ur in fine mehanike.

Dobra rem. ura iz niklja gld. 3·75
Fina srebrna rem. ura „ 5·25
Fina srebrna verižica . . „ 1·20
Budilnik iz niklja . . „ 1·75

Tvrdka je odlikovana s c. kr. orlom; ima zlate in srebrne svetinje iz razstav ter tisoče priznalnih pisem. — **Ilustrovan cenik zastonj!**

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznico

v Gorici

ulica Vetturini št. 3.

Naznanilo.

Podpisani uljudno naznanja slavnemu občinstvu v mestu in z dežele, da je **preselil dne 10. t. m. staroznano gostilno**

„Pri belem zajcu“

iz Nunske ulice v Tržaško ulico št. 3.

V nadi, da mu slavno občinstvo ohrani dosedanjo naklonjenost, zagotavlja, da bode skrbel kakor doslej za vsestransko dobro postrežbo. Toči **pristna domača črna in bela vina;** ima izborno kuhinjo z gorkimi in mrzlimi jedili, da lahko postreže o vsakem dnevnem času. Nadalje ima tudi lepo urejene sobe za **prenočišča** ptujcev itd. Ima obširno dvorišče za naklado in razklado blaga ter prostore za voznike kakor tudi velike hleve za konje in goved.

Svojim rojakom z mesta in dežele se toplo priporoča udani

A. Turel.

Zaščitna znamka: SIDRO.

LINIMENT. CAPSICI COMPOS.

iz Richterjeve lekarne v Pragi

priposnano kot **izvrstno bol ublažujoče mazilo:** za ceno 80 h, kron 1·40 in 2 kroni se dobi po vseh lekarnah. Naj se zahteva to **splošno priljubljeno domače zdravilno sredstvo** vedno le v **orig. steklenicah** z našo zaščitno znamko s **„SIDROM“** namreč, iz RICHTERJEVE lekarne in vzame kot **originalni izdelek** le tako steklenico, ki je previdena s to zaščitno znamko.

Richterjeva lekarna „pri zlatem levu“
v PRAGI.
Elizabethgasse št. 5.

Na dež jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetinjo
Na lvovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetiinjo

Tovarna uzornih telovadnih priprav

JOS. VINDYŠ-A,

v Pragi na Smihovu

(Praha-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816.
se priporoča

k popolnemu uzornemu prirejevanju

sokolskih in šolskih telovadnic

po najnovejših pripoznanih in praktičnih sestavi.

V ta dokaz je na razpolago mnogo priporočujočih spričal domačih in inozemskih.

Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerne, plačuje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave se vedno v zalogi.

Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštnine prosto. —3

Poprave izvršuje po najnižjih cenah.

Trgovina modnega blaga!

J. ZORNIK GORICA.

Moderce pariške zadnje novosti kupi se najbolj in najcenejje pri **J. Zornik Gorica, Gosposka ulica 7.**

Z ozirom na šele jako kratko dobo moje trgovine, štejem si v največjo čast javiti, da sem že dobil od mnogobrojnih cenjenih in cenih **modercih,** v interesu znanja o motih dobrih, preslitih dam jako laskava pri-ciznih in je radi tega v interesu vsake dame, da se pri meni postreže. Vse moderce kakor se vidijo po modnih listih 50% ceneje kakor drugod.

J. ZORNIK GORICA.

Pozor!

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — **GORICA** — Via Giardino 8

priporoča

pristna bela in črna vina iz **vipavskih, furlanskih,**

briskih, dalmatinskih in **isterskih vinogradov.**

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerne. Postrežba poštena

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar

v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Mizarska zadruga v Gorici (Solkan)

Naznanja slavnemu občinstvu, gospodom trgovcem in založnikom pohištva, da ima

veliko zalogo — veliko zalogo

izgotovljenega pohištva vseh slogov

v Solkanu pri Gorici. — v Solkanu pri Gorici.

Naznanjamo, da smo prevzeli dosedanjo trgovino pohištva tvrdke Ant. Černigoja v Trstu, Via Piazza vecchia št. 1, katero bodemo vodili pod jednakim imenom.

Kar ni v zalogi, se izvrši točno po naročilu v najkrajšem času.

Cene zmerne.

Delo je lično ter dobro osušeno.

Kranjski laneno oljnati firnež, pristen
čisto kranjsko laneno olje
sladko jedilno laneno olje

priporoča

Adolf Hauptmann

prva kranjska tovarna oljnatih barv, firneža, laka in kleja v Ljubljani

---

Christofle & C.ie

Znamka tovarne — Znamka tovarne

c. in kr. dvorni založniki

Heinrichhof Dunaj I. Opern Ring 5.

Težko posrebrnjeno

namizno orodje in posodje vseh vrst

(žlice, vilice, noži itd.)

Pripoznani najboljši izdelki izredne trpežnosti.

Največja izbéra najlepših modelov.

Ilustrovan cenik na zahtevanje.

Vsi Christoflovi izdelki imajo v jamstvo svoje izvirnosti vtisneno gornjo varnostno znamko in ime **Christofle.**

Trgovsko-obrtna registrovana zadruga

z neomejenim jamstvom v Gorici.

Hranilne vloge obrestuje po $4\frac{1}{2}$%, — večje stalne, naložene najmanj na jedno leto, po 5%. — Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez izgube obresti. — Rentni davek plačuje zadruga sama.

Posojila daje na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, — proti vknjižbi varščine tudi na 10-letno odplačevanje.

Zadružniki vplačujejo za vsak delež po 1 krono na teden, t. j. 260 kron v petih letih. Po zaključku petletja znaša vrednost deleža 300 kron.

Stanje 1. nov. 1902:

Deleži:	a) podpisani	K 1,247.400·—
	b) vplačani	» 627.566·02
Dana posojila		» 1,361.785·33
	Dopolnilni zaklad	» 209.177·16
Vloge		» 577.105·78

„Goriška ljudska posojilnica“

vpisana zadruga z omejenim jamstvom.

Načelstvo in **nadzorstvo** je sklenilo v skupni seji dne 28. dec. 1901. tako:

Hranilne vloge se obrestujejo po $4\frac{1}{2}$%. Stalne vloge od 10.000 kron dalje z odpovedjo 1 leta po 5%. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila: na vknjižbe po $5\frac{1}{2}$%, na varščino ali zastavo 6%, na menice 6%, s $\frac{1}{2}$% uradnino. Glavni deleži koncem leta 6%.

Stanje 31. dec. 1901. (v kronah): Članov 1819 s 7932 deleži po 20 K = 158.640. — Hranilne vloge 1,318.965. — Posojila 1,379.213. — Vrednost hiš 142.643 (v resnici so vredne več). — Reservni zalog 63.014.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakogar. — Posojila se dajejo le zadružnikom.

Izšel je

Krasen slovenski skladni koledar

za trgovine, obrti, urade, pisarne, šole in posameznike v moderni in elegantni obliki v založništvu tvrdke

Ivana Bonača v Ljubljani.

Cena je vzlic okusni izdelavi zelo nizka, samo **70 vin.,** s pošto **20 vin. več** in naj se blagovoli ta znesek v znamkah ali po nakaznici naprej vposlati.

Prekupci dobe velik rabat in se na zahtevo dopošlje cenik.

Prekupci dobe velik rabat in se na zahtevo pošlje cenik.

Trgovci porabijo istega lahko kot lepo novoletno darilo in se brezplačno vtisne njihova firma.

Da ne bode, ako koledar kmalo poide prepozno, prosim gg. naročnike, da se čim preje oglasé kjer se bode na take pri razpošiljatvi v prvi vrsti oziralo.